

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 16 - gener de 2013

Prou d'agressions, mentides i covardies

Poc abans d'iniciar la campanya per a les eleccions passades de Catalunya, férem una crida contra la por, les mentides i calúmnies que començaven a arribar de més enllà de l'Ebre i de més a prop

Hom diria que tals missatges van aconseguir, en part, l'objectiu intimidador, o almenys va sembrar l'ombra de dubtes: "Ves a saber que hi ha de veritat", deien alguns.

Ras i curt, això és injustícia i immoralitat, que atempten contra la dignitat de persones i de tot el poble.

Aquestes accions, indignes, ens demostren que tenim davant i en contra uns partits polítics imperialistes, colonitzadors, centralistes. Ens diuen separatistes, però ells són separadors.

Diuen que estimen Catalunya. Millor que no ens estimessin tant, perquè "de tant que ens estimen, ens abonyeguen". Per molts vots que hagin recaptat, alguns ocupen indignament els seus càrrecs.

Els atacs, reiterats i a la descarada, contra la cultura, la llengua, la història, les institucions, etc. fan que

els sentim com autèntics enemics del nostre poble.

Alguns estats, democràtics de debò, que s'han sentit hereus d'un passat que va tractar indignament un altre poble, han tingut la noblesa de demanar perdó i fins i tot d'indemnitzar-los d'alguna manera. Els governs espanyols han actuat i actuen vers Catalunya totalment al revés: ni reconeixen les persecucions passades (fa poc, feien dir al Rei que "nunca la lengua catalana ha sido perseguida"), ens estan sotmetent a un autèntic espoli fiscal i es neguen reiteradament a complir els pactes econòmics de l'Estatut. I com s'han posat quan s'ha parlat del dret a decidir que té tot poble! Ho digué ben clar Gallardon. "España sin Cataluña no puede vivir".

I per últim, ara que ja tenen majoria absoluta, uns botons per mostra:

1.- L'afer d'aquest ministre d'educació (de quina?) que diu que "hay que españolitzar a los niños catalanes" i que "soy un toro bravo, el castigo me estimula". Amb la reforma que vol millorar l'ensenyament, si no hi ha marxa enrere interpretativa, posa en qüestió la immersió lingüística aplicada tan exitosament a Catalunya. Un país amb una llarga història de grans pedagogs reconeguts internacionalment (Alexandre Galí, Maria Montessori, Ovide Decroly, Célestin Freinet, Marta Mata, Rosa Sensat, etc), ara està rebent impunement la tossada d'un "toro español": quina vergonya! Es veu que la sagrada constitució espanyola (que tant ens passen per la cara quan es tracta del dret a decidir) el toro la pot incomplir tranquil·lament i impunement quan es tracta de protegir la llengua catalana. Els fa nosa la nostra llengua; la de Cervantes, que està en crisi a Catalunya, aquesta sí s'ha de protegir. Qui s'ho pot creure, que ens estimeu tant, Soraya de Santamaria?

2.- Les amenaces de l'inclit Sr. Aznar: "Ellos no dividirán España; nosotros dividiremos Catalunya". Més clar contra Catalunya i el nostre model d'integració a les escoles, ja no es pot dir res més: Aquest és l'intent i la tàctica que fa tres segles va posar en pràctica Fe-

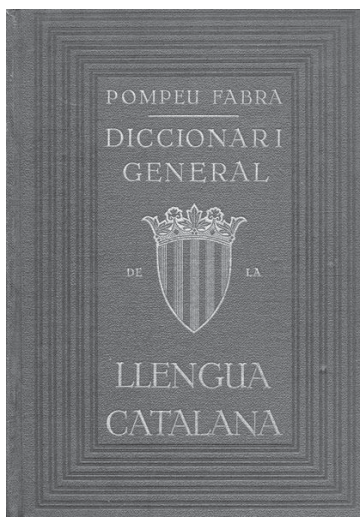
lip V i continuen els seus devots seguidors. Potser prenen per model Bèlgica on valons i flamencs diuen que ni se saluden. Aquesta Catalunya la volen ells, nosaltres l'hem evitat amb el model del nostre d'ensenyament, ara posat en qüestió.

Creiem que ja ha arribat l'hora de dir PROU: a la Constitució (que incompleixen), al Tribunal Constitucional (que l'apliquen al seu gust), a les Corts i Senat de Madrid (que ignoren la nostra llengua), a la Delegació del Govern i a l'Hisenda nacional (que ens fan sentir colonitzats, controlats i espoliats). D'aquesta decisió, ells (els separadors) ens n'han fornit les raons obvies.

Creiem, que els catalans fins i tot hem d'estar disposats a acceptar que potser que ens ho passem malament (cosa que ningú sap perquè es digui), ja que és preferible la llibertat a la ignominia de sentir-nos maltractats com a poble.

Agraïm, finalment, les paraules dites a Catalunya doncs, "l'ensenyament en català tan normalitzat com fins ara l'hem tingut, que no ha portat cap problema".

l'experiència de les escoles cristianes de Catalunya, ha defensat l'actual model d'inversió lingüística. Segons ell, el projecte de reforma de Wert que relega la presència del català a l'escola "és incompreensible per la importància i el valor que té la nostra llengua catalana" i que "més aviat caldria tenir-hi una atenció molt especial, promoure-la, i no només en l'ensenyament". Afirmar que "qui estima la pròpia llengua té un respecte absolut per les altres llengües. I les estima. Per tant, no entenc aquest projecte". També diu que "seria més que un pas enrere: seria no tenir en compte el valor i el tresor que significa la nostra llengua" i per tant, provocaria "un empobriment molt important de la nostra cultura, i no només de la cultura de Catalunya, sinó de la cultura d'Espanya i de la cultura universal". I, finalment, espera que "hi haurà seny per retirar-ho" i que "és el que hem de demanar des d'aquí". Defensa,

defensa, "l'ensenyament en català tan normalitzat com fins ara l'hem tingut, que no ha portat cap problema".

Evangelització express?

Ara que en els ambients eclesials es parla tant de "Nova evangelització", fins al punt que sembla que hi ha bisbats que ja tenen a punt un programa informàtic per poder comptar les masses que tornaran a les esglésies gràcies a l'èxit de les seves campanyes, jo tinc la sensació cada cop més que aquest concepte se m'escola entre els dits.

Fa gairebé 35 anys que formo part de moviments que es diuen "evangelitzadors", és a dir, que tenen com a objectiu fer saber a la gent, a la gent propera, treballadors com jo, que Déu els estima i els vol lliures i feliços en un món de justícia on cada persona té un espai de dignitat. I això malgrat el patiment, les pors, la mort que són vençudes des d'una altra dimensió. Una bona notícia, certament.

Jo al principi això ho vivia amb una certa ingenuïtat. Pensava que la gent, senzillament pel meu testimoni (un testimoni més aviat discret, d'altra banda), es faria preguntes i

s'acabaria apuntant al mateix que jo, a un grup de revisió de vida. Algunes preguntes sí que es van fer i alguns fins i tot es va apuntar al moviment, encara que després han seguit camins diversos.

Més endavant em vaig adonar que això del testimoni és molt subjectiu, que al marge que la teva acció sigui o no valuosa, pot ser insignificant per als altres o pot tenir moltes interpretacions, no sempre positives. [...]

En un altre moment vaig veure clar que a més a més de "fer" hem d'explicar molt. [...] Avui, però, ja no hi ha referents cristians per a molta gent i la imatge eclesial en el nostre món és molt negativa, per tant convé aprendre a expressar-se de forma que els teus companys et puguin entendre quan parles de la teva vida cristiana, cosa que no sempre és fàcil. Al cap i a la fi, nosaltres també som Església i cal fer-la visible, encara que estiguem lluny de la perfecció. [...]

Total, que a força d'anar "despu-

llant" l'evangelització, em queden les mans buides. [...] Perquè el més fonamental sempre és en un fons inabastable. De fet, la feina la fa l'Esperit, nosaltres només som intermediaris.

Tantes voltes que hi estic donant potser per dir que m'admira que hi hagi qui pensa que això d'evangelitzar és bufar i fer ampolles, que només cal adoctrinar el personal i fer-lo passar per la taquilla del confessor. No ho sé, ja veurem. Perquè no es tracta pas que vingui molta gent a l'església ni que es torni a la religiositat de les formes, sinó que tots plegats en la nostra vida deixem passar la llum de Déu, visquem segons les benaurances, siguem capaços d'estimar la gent que ens envolta i la que és lluny. Que visquem amb llibertat i amb alegria sense falses seguretats.

**Mercè Solé,
L'Agulla, núm 82
desembre 2012, pàg. 9**